

ת"פ 13168/12/15 - מדינת ישראל נגד אלימלך איסקוב, באמצעות באת כוחו עו"ד לימור יצחק, פלוני

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 13168-12-15

בפני כבוד השופט יחיאל ליפשיץ

22.5.17

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשמים: 1. אלימלך איסקוב

באמצעות באת כוחו עו"ד לימור יצחק (סניגוריה ציבורית)

2. פלוני (קטין)

באמצעות באת כוחו עו"ד ענת חולי (סניגוריה ציבורית)

הכרעת דין

אני מתיר פרסום הכרעת הדין, אולם משום שהנאשם 2 הינו קטין אני אוסר פרסום כל פרט שעשוי להביא לזיהויו.

מבוא

1. בתאריך 6.10.16 בשעות הערב נשדדה ק.מ. קשישה ילידת 1929 (להלן: המתלוננת) בביתה בשכונת בת גלים בחיפה וזאת לאחר שפתחה את דלת דירתה לשני בחורים שביקשו מים. השניים נכנסו לדירה, הפילוה לרצפה, אחד מהם ריתק אותה לרצפה כשהוא מכסה את פיה במגבת בעוד השני חיטט בחפציה וגנב סכום כסף. לאחר מכן נמלטו השניים מהדירה. ממצאי מז"פ העלו כי על הארון בחדר השינה של המתלוננת נמצאו טביעות אצבע של הנאשם 1 ועל המגבת שתוארה לעיל נמצא ד.נ.א של הנאשם 2. ממצאים אלה ויתר הראיות שתובאנה להלן היוו את

עמוד 1

הבסיס לכתב האישום.

כפי שיובהר להלן, החלטתי להרשיע את הנאשמים בעבירות שיוחסו להם.

כתב האישום

2. הנאשם 1 הינו יליד שנת 1998 והנאשם 2 הינו קטין יליד שנת 1999. נטען, כי הנאשמים הינם חברים וכי בתאריך 6.10.16 או בסמוך לכך קשרו קשר לשדוד את המתלוננת, המתגוררת לבדה בדירת קרקע ברח' X בשכונת בת גלים בחיפה (להלן: הדירה). הדירה כוללת כניסה אל מטבח ומשם אל חדר נוסף המשמש סלון וחדר שינה (להלן: החדר). הנאשמים הגיעו לדירה בתאריך 6.10.16 בסביבות השעה 22:00, דפקו על דלת הדירה וביקשו מים. המתלוננת פתחה את הדלת וכאשר הסתובבה עם גבה לנאשמים כדי להביא להם בקבוק מים התנפלו עליה כאשר הנאשם 2 תקף אותה בכך שהפיל אותה על רצפת המטבח ולאחר מכן החזיק אותה בכוח כאשר היא שכובה על צידה, לקח מגבת מהדירה והניח אותה על פניה של המתלוננת כשהוא סותם את פיה ואפה כדי שלא תצעק וכן הורה לה לא לצעוק. באופן זה ריתק הנאשם 2 את המתלוננת למשך של כ-20 דקות כשהוא מניח בכוח את ברכו על רגלה הימנית של המתלוננת והמגבת, כאמור לעיל, על פניה. באותה עת, חיפש הנאשם 1 רכוש וכסף בחדר הסמוך למטבח ובין היתר חיטט בארון ("מזנון") המצוי שם כשהוא זורע אי סדר, עד שמצא ₪ 7,000 וכן \$ 100 במזומן וגנב אותם. לאחר נטילת הכספים הורו הנאשמים למתלוננת לא לזוז ולא להתקשר למשטרה ונמלטו מהמקום. המתלוננת, משום פחדה מהנאשמים, נותרה שכובה על הארץ כ-10 דקות ולאחר מכן הזעיקה עזרה. כתוצאה מתקיפת המתלוננת, נגרמו לה כאבים וסימנים כחולים ברגליה וכן סבלה מכאבי ראש משום תחושת החנק שנגרמה לה כאשר המגבת כיסתה את פיה.

3. על בסיס הנטען לעיל, הואשמו הנאשמים בעבירות הבאות: קשירת קשר, לפי ס' 499 (א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: החוק); שוד בנסיבות מחמירות, לפי ס' 402 (ב)+ס' 29 לחוק; ותקיפת זקן, לפי ס' 368(א)+ס' 29 לחוק.

תשובת הנאשמים לכתב האישום ויריעת המחלוקת

4. כפי שיובהר להלן, גרסת הנאשמים, תשובותיהם לכתב האישום ויריעת המחלוקת היו "מתפתחות".
5. ישיבת ההוכחות הראשונה נקבעה לתאריך 29.1.17 ולבקשת הנאשמים נדחה המענה לכתב האישום. מספר ימים טרם ישיבת ההוכחות לעיל, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון. ואולם, בפתח ישיבת ה-29.1.17 חזרו בהם הנאשמים מההודעה לעיל והודיעו על כפירתם. יודגש, כי איני מייחס להודעה אודות הסדר הטיעון כל משקל ראיתי.
6. במסגרת המענה לכתב האישום, הכחיש הנאשם 1, באמצעות ב"כ, כל קשר לאירוע, טען כי לא היה בזירת האירוע והוסיף כי אינו זוכר היכן היה במועד האירוע. בנוסף, אישר הנאשם 1 כי הנאשם 2 הינו חברו (ר' תשובת הנאשם 1 לכתב האישום עמ' 7 שורה 18 עד עמ' 8 שורה 49). הנאשם לא מסר, עת השיב לכתב האישום (הדיון מתאריך 29.1.17), כל הסבר להמצאות הממצאים הפורנזיים (ד.נ.א.) הנוגעים אליו ושנמצאו בזירה.
- בהמשך לתשובת הנאשם 1, התפרץ הנאשם 2, הצביע על הנאשם 1 וטען בתוקף: "אני אפילו לא מכיר אותו בכלל" (עמ' 8, שורות 14-15); ובהמשך: "אני לא מכיר אותו והוא לא מכיר אותי" (עמ' 10, שורה 16). כמו כן, ציין הנאשם 2 באחת מהתפרצויותיו, כי: "כל הד.נ.א לא שלי בכלל" (עמ' 10, שורות 18-19). בנוסף, ביקש הנאשם 2 להחליף את באת כוחו - בקשה ממנה חזר בו בשלב מאוחר יותר. לגופו של עניין, כפר הנאשם 2 באופן כללי בנטען כנגדו.

7. כפי שפורחב להלן, בחקירותיהם במשטרה שמרו הנאשמים לרוב על זכות השתיקה ולא נתנו כל הסבר לממצאים הפורנזיים שנמצאו בעניינם - הכוונה לטביעות אצבעותיו של הנאשם 1 שנמצאו על רהיט ("מזנון") בחדר השינה של המתלוננת וד.נ.א של הנאשם 2 שנמצא על המגבת עמה כוסה פי המתלוננת.
8. בדיון שהתקיים בתאריך 6.2.16 ובו החלה שמיעת הראיות, ביקשו שני הנאשמים לשנות ולהרחיב את תשובתם לכתב האישום -
9. הנאשם 1, באמצעות באת כוחו, מסר אליבי ולפיו במועד האירוע הוא שהה סמוך למקום מגוריו ברח' X בחיפה, שבשכונת הדר. לגבי המצאות הט.א. שלו על גבי המזנון בחדר השינה של המתלוננת, נמסר כך:
- "לגבי האפשרות, שאכן נמצאה טביעת אצבע כפי שחברתי טוענת בדירת המתלוננת, שלכאורה מתאימה לטביעת האצבע של הנאשם, מבקש הנאשם לטעון כי כחודש עובר לאירוע, היה ככל הנראה בבית המתלוננת בשעה שהוא עבר מבית לבית במטרה להתרים כסף לאישה שהיה גר אצלה, הגרושה של אביו, ליאורה איסקוב שבאותה עת, התגוררה ברחוב X סמוך לבית המתלוננת. באותה עת, הוא נכנס לדירת המתלוננת, ישב בדירה מס' דקות, וייתכן שנגע ברהיטים מסוימים בביתה במסגרת אותו ביקור וייתכן אף לבקשתה" (עמ' 13, שורות 13-21).
10. גם הנאשם 2 ביקש לשנות את תשובתו לכתב האישום ואף ביקש למסור את הדברים שלא באמצעות באת כוחו. וכך באו הדברים לידי ביטוי:
- "... עוד אני רוצה לומר, שאני מכיר את נאשם 1 ואני לא עשיתי שום שוד. זה שאנו לא מכירים זה לא אומר שעשינו שוד ביחד ואני בסה"כ עברתי ברחוב וראיתי על הרצפה מגבת לבנה, הרמתי אותה ושמתי אותה על הגדר ובגלל זה גם מצאו את הדי.אנ.איי שלי. המתלוננת יכולה להגיד מה שהיא רוצה, זה לא אומר שזה נכון, אני לא עשיתי שום שוד והמדינה לא יכולה להרשיע בן אדם שהוא חף מפשע. איך זה יכול להיות? זה לא הגיוני." (עמ' 12, שורות 20-24).
- ב"כ הנאשם 2 סיכמה את דברי הנאשם באופן מסודר יותר, באופן הבא:
- "... הנאשם 2 כופר בקשירת הקשר לביצוע השוד עם נאשם 1. לדבריו, באותה תקופה, אבל ביום שהוא לא זוכר מתי, היה בחיפה, עבר ברחוב, סמוך לביתה של המתלוננת, הוא ראה מגבת לבנה מונחת על המדרכה ברחוב, הוא הרים אותה והניח אותה על הגדר. יכול להיות מאוד שזו המגבת שבסופו של דבר, נמסרה למשטרה אבל לא יכולה להעיד על כך בבירור ולהסביר את תוצאות הדי.אנ.איי. הוא לא היה עד למה שנעשה עם אותה מגבת." (עמ' 13, שורות 2-10).
11. יריעת המחלוקת ה"סופית", טרם החלו הראיות להישמע, היתה אם כן זו - שני הנאשמים כפרו בנטילת חלק כלשהו בשוד.
- הנאשם 1 טען כי כחודש לפני השוד הוא התגורר בבית גרושת אביו המתגוררת בסמיכות יחסית למתלוננת. עוד נטען כי המתלוננת הכניסה אותו מרצונה לדירתה כאשר הגיע (בגפו) במטרה להתרים ממנה כספים. במועד זה, טען הנאשם 1, הוא נגע במזנון עליו נמצאו טביעות אצבעותיו.
- הנאשם 2 טען כי הסיבה להמצאות הדי.אנ.איי שלו על המגבת שעמה חסם אחד השודדים את פיה של המתלוננת, הינה משום שבאותה תקופה הוא עבר סמוך לביתה של המתלוננת, הבחין במגבת מוטלת על הארץ ונגע בה כאשר הרימה והניחה על גדר סמוכה. אקדים את המאוחר ואציין, כי במהלך עדותו של הנאשם 2 הוא הצביע (על גבי תמונה מס' 1 בלוח התצלומים ת/59) על גדר חצר דירתה של המתלוננת וציין כי בדיוק שם (ולא במקום סמוך אחר) הניח את המגבת אותה מצא.

השוד ועדות המתלוננת

12. השוד עצמו לא היה במחלוקת. טענת הנאשמים, כאמור לעיל, היא שלא הם אלה ששדדו את המתלוננת.

זה המקום לציין כי המתלוננת לא זיהתה מי מהנאשמים.

13. טענות הנאשמים לעיל (טענת הנאשם 1 כי נכנס לביתה של המתלוננת לצורך התרמת כספים; וטענת הנאשם 2 כי מצא את המגבת ברחוב והניח אותה על גדר חצר המתלוננת) הינן טענות כבושות שעלו לראשונה רק במהלך ניהול ההליך בבית המשפט. משכך, המתלוננת לא עומתה עם טענות אלה במסגרת חקירותיה טרם הגשת כתב האישום. המאשימה בחרה - ובצדק - להציג למתלוננת, לראשונה, טענות אלה רק במסגרת עדותה הראשית (ר' דברי ב"כ המאשימה עמ' 40 שורות 11-16).

14. הצדדים הסכימו על הגשת הודעת המתלוננת בנוסף לעדותה בבית המשפט (ת/30 מתאריך 7.10.16 בשעה 00:13; ת/31 מתאריך 24.11.16; ת/32 מתאריך 27.11.16; השחזור על ידי המתלוננת מתאריך 27.11.16 - ת/13; ת/33 מתאריך 1.12.16 ות/34 מתאריך 5.12.16). בנוסף, הוגש מעין שחזור וידאו במסגרתו תיארה המתלוננת את שהתרחש (ת/13א') בתאריך 9.2.17 העידה המתלוננת (עמ' 41-45 לפרוטוקול).

15. מהמקובץ עולה התמונה הבאה -

16. המתלוננת הינה ילידת 1929, עלתה מרוסיה בשנת 2000, אינה דוברת כלל עברית מתגוררת בגפה בדירה.

מדובר בדירת קרקע קטנה המצויה ברח' X שבצמוד לה חצר קטנה ומגודרת בגדר עץ נמוכה. כפי שניתן לראות מסרטוני ה"שחזור ההפוך" שנערכו לנאשמים (ת/21א' ות/26א') וכן מהסרטון בו צולמה המתלוננת בביתה (ת/13א'), הדירה שוכנת בקומת קרקע של בניין (מס' 20) הכולל מספר כניסות. כדי להגיע לדירה יש לעבור בשביל להולכי רגל מרחק של עשרות מטרים מרח' X, שהינו הרחוב הראשי בשכונת בת גלים, כאשר סמוך לתחילת השביל מצויות מספר חנויות (ביניהן חנות לממכר אוכל שתואר להלן). בנוסף, הבית נמצא בסמוך לרחוב עפרון ומביתה של המתלוננת ניתן להבחין באחד מבנייני בית החולים רמב"ם. הדירה עצמה כוללת שני חדרים - דלת הכניסה מובילה למטבח שממנו ניתן להיכנס לחדר היחיד בבית (חדר שינה/סלון) ובו ה"מזנון" ועליו נמצאו טביעות אצבעותיו של הנאשם 1.

17. המתלוננת מסרה כי במועד האירוע היא יצאה מחוץ לדירתה כדי לבדוק אם שער הגינה סגור ואז הבחינה בשני בחורים שאת גילם העריכה בכ 30 שנים לערך, כאשר האחד גבוה (כ 1.85 מ' בעל מבנה גוף בריא) והשני נמוך במקצת מהשני, רזה וחבש כיפה לראשו. הבחור עם הכיפה דיבר בטלפון או "שיחק את עצמו מדבר" בטלפון (ת/30, שורה 12) והבחור הגבוה אמר שאביו של חברו מאושפז (ובמקום אחר נאמר - עובד) בבית החולים רמב"ם (ר' בנדון המזכר ת/13). כאמור, אחד מאגפיו של בית החולים רמב"ם נמצא בסמוך לבית המתלוננת. השיחה בין המתלוננת לבין בן שיחה התנהלה ברוסית (ת/30 שורה 13) והמתלוננת אמרה לבחורים שאין מעבר ישיר מהמקום בו עמדו לבית החולים רמב"ם ובעקבות כך עזבו השניים את המקום. כעבור כ 7 דקות נשמעה דפיקה בדלת, המתלוננת הביטה בעינית הדלת, הבחינה בבחור וסברה לתומה כי מדובר בנכדה המשרת בצבא (עמ' 44, שורות 7-8 לפרוטוקול). משפתחה את הדלת הבחינה בשני הבחורים שתוארו לעיל. השניים דיברו רוסית וביקשו מים ולכן הסתובבה המתלוננת כדי להביא בקבוק מים שהיה מונח במטבח הסמוך לפתח הדלת. בשלב זה הבחור ה"גדול" דחף את המתלוננת בשתי ידיו, וכך תואר הדבר:

"הבחור הגבוה הבריא דחף אותי בעזרת שתי ידיו אני נפלתי בין המקרר לעגלה של השוק. הבחור הגבוה

לקח את המגבת וסגר לי את הפה ואת האף ושם את הברך שלו על הרגל שלי בירך. אני הייתי שוכבת על הצד. הוא אמר לי ברוסית לשתוק, אל תתקשרי למשטרה לא נעשה לך כלום. השני עם הכיפה נכנס לחדר שינה שלי, סגר את הדלת עליו והבריא המשיך לדבר איתי 'איפה הכסף, אנחנו נמצא אותו'. . ככה הוא החזיק אותי איזה 20 דקות (כ) שהחבר לו בחדר(הסמוך - י.ל.). . "(ת/30, גיליון 1 שורה 24 עד גיליון 2 שורה 6, סימני הפיסוק אינם במקור - י.ל.).

המתלוננת מסרה כי השניים שוחחו בינם לבין עצמם בשפה שאינה רוסית אך מכיוון שאינה מבינה עברית, אינה יודעת באם מדובר בעברית או שפה אחרת. כעבור כ 20 דקות עזבו השניים את הדירה והמתלוננת נותרה במקומה עוד כ 10 דקות, כהנחייתם, ולאחר מכן הבחינה שדירתה "הפוכה".

18. לאחר שקמה התקשרה המתלוננת לבנה, פנתה לעזרת אחת משכנותיה שאף היא התקשרה למשטרה ובבדיקה בדירתה גילתה כי מאחת המגירות נגנב סכום של ₪ 7,000 במזומן וכן שטר של \$100. יצוין, כי שכנתה של המתלוננת התקשרה למשטרה בשעה 22:43 (ר' הנתונים המצוינים בדו"ח הפעולה ת/29) ומכאן ניתן להסיק כי האירוע עצמו החל סמוך לאחר השעה 22:00.

19. כשהגיעו החוקרים למקום, הצביעה המתלוננת על המגבת שתוארה על ידי (ר' דו"ח תפיסה ת/54; דו"ח מסכם מז"פ ת/59 וכן תמונות 3 ו 4 שצורפו לדו"ח המז"פ ת/59). המתלוננת מסרה כי מדובר במגבת שנרכשה על ידי כשנה לפני האירוע ולא הובאה על ידי מי מהשודדים (ר' הודעתה בנדון ת/34).

20. בנוסף, מסרה המתלוננת כי כתוצאה מהתנוחה בה שכבה על הארץ היא נחבלה באזור ברך וקרסול ברק שמאל (ר' התצלומים ת/35). לא הוגש בנדון תיעוד רפואי.

21. לגבי זיהוי השודדים - בהודעתה הראשונה (ת/30), שנמסרה כשעתיים לאחר האירוע, מסרה המתלוננת כי ייתכן ותוכל לזהות את הבחור ה"בריא" אך לא תוכל לזהות את הבחור "עם הכיפה".

בתאריך 16.10.16 נערך למתלוננת "דפדוף" באלבום תמונות אך המתלוננת לא זיהתה איש מאלה שהוצגו שם (בחורים ממוצא רוסי בגילאי 28-36 - ר' המזכר ת/8). תמונות הנאשמים לא נכללו באלבום התמונות שהוצג למתלוננת (ר' ס' 7 בת/21).

בתאריך 1.12.16, לאחר מעצר הנאשמים, שוב נשאלה המתלוננת באם תוכל לזהות מי מהשודדים, אך מסרה שלא תוכל לעשות כן, בין היתר משום חלוף הזמן ומשום הסיטואציה בה היתה נתונה. המתלוננת מסרה בהקשר זה כך: "לא יכולה(לזהות - י.ל.) עכשיו. לא זוכרת ולא ראיתי אותם הרבה שכבתי על הרצפה ולא ראיתי הרבה. הבחור שתפס אותי לא יכולה עכשיו לזכור" (ת/33, שורות 5-6).

בנוסף, עומתה המתלוננת עם כך ששני הנאשמים (אז החשודים) הינם כבני 18, ולא 30 כפי שציינה בהודעתה הראשונה. בהקשר זה השיבה המתלוננת כך: "אחד לא ראיתי כמעט בכלל, ואחר שתפס אותי - הוא נראה גדול כזה. הכל היה מהר והוא נראה לי גדול. אני אמרתי לכם 'עד גיל 30' לא יותר - לזה התכוונתי (כ) שאמרתי את זה". (שם, שורות 11-13, סימני הפיסוק אינם במקור - י.ל.).

22. כאמור לעיל, רק בעדותה הראשית בבית המשפט עומתה המתלוננת לראשונה עם גרסאותיהם הכבושות של הנאשמים. המתלוננת הגיבה לגרסאות אלה בפליאה, בתימהון ושללה אותן לחלוטין באופן נחרץ (ר' עדותה הראשית עמ' 42).

גם בחקירתה הנגדית על ידי ב"כ הנאשם 1, כשנשאלה בפרוטרוט האם היו אירועים בהם נכנסו לדירתה אנשים זרים בהקשר להתרמה, השיבה כי היה רק אירוע אחד במסגרתו הגיעה נערה בבקשת תרומה אך היא נותרה בפתח הדלת ולא נכנסה לדירתה (עמ' 43-44).

23. אוסיף, כי בנה של המתלוננת (ר' עדות מר א.ר. עמ' 14-16) מסר כי אמו התקשרה אליו נסערת מיד לאחר האירוע וכן מסר אודות מצבה לאחריו. עוד מסר כי אמו דוברת את השפה הרוסית בלבד וכי אינה

סובלת מדמנציה אלצהיימר או מחלות אחרות הפוגעות בחושיה.

לוח זמנים כללי בנוגע להתפתחות החקירה

24. השוד התרחש, כאמור לעיל, בתאריך 6.1.16. כעולה מעדויות החוקרים גישה המשטרה בתחילה באפילה (ר' עדויות החוקרים - רנ"ג מזרחי, רס"ב עקיבא ורס"מ סאבק). הכיוון היחיד שנבדק בתחילה היה בעקבות אמרה שמסר סמוך לאחר האירוע, אדם בשם פתחי שעובד בעסק לממכר מזון ("יעקב קבאב") הממוקם ברחוב הראשי בשכונת בת גלים בחיפה בסמוך לבית החולים רמב"ם ולבה"ד חיל הים.

כעולה מהמזכר ת/7, אותו פתחי סירב להיחקר אך מסר לחוקר כי בחודשים טרם האירוע הבחין בשני בחורים בני מעל ל 30 כשהגיעו לאכול בעסק. למיטב הבנתו מדובר באזרחי מדינה זרה ודוברי רוסית שמלווים ילד "מאזור גרוזיה או קווקזים" המטופל בבית החולים רמב"ם. עוד מסר, כי סמוך לשעת האירוע הוא הבחין בשני בחורים כאשר אחד מהם נמנה על אותם שני מלווים. השניים אכלו ועזבו את המקום כ 5-10 דקות לפני הגעת המשטרה לזירה. בעקבות כך נעשתה פניה לבית החולים רמב"ם, אותו פרטי שני מלווים של ילד אזרח גיאורגיה המאושפז שם וכן נתפס קובץ מצלמת אבטחה של אחת ממצלמות בית החולים רמב"ם (ת/64א') בו רואים שני גברים חוצים את הכביש בסביבות השעה 23:00 לכיוון רחוב עפרון שצוין לעיל. הגם שהאחראית על תיירות מרפא המכירה את שני המלווים לא זיהתה אותם בסרטון מצלמת האבטחה שהוצג לעיל (ר' מזכרו של רס"ב עקיבא ת/38) התקבלו תצלומי הדרכונים של אותם מלווים (ת/39) אך משום מסקנת החוקרים כי אין התאמה בין נתוניהם לבין נתוני השודדים לא נעשתה פעולה נוספת בנדון.

בנוסף, בעקבות הנתונים שמסר פתחי לעיל נתפסו מספר קבצים של צילומי מצלמת האבטחה של עסק המזון. קטע רלוונטי מסביבות השעה 23:00 הוצג לעובדי המקום (אך לא לפתחי שעל פני הדברים הפסיק לשתף פעולה) והם מסרו כי הדמויות אינן מוכרות להם (ר' בנדון המזכר ת/36).

25. יוצא, כי נכון לאותו שלב לא העלה אותו "קצה חוט" דבר, ובכל מקרה - משום הממצאים הפורנזיים עליהם נרחיב להלן - נזנחה הבדיקה בנוגע למלווי הילד המאושפז בבית החולים רמב"ם. ב"כ הנאשמים העלו טענות למחדלי חקירה בנוגע לזניחת כיוון החקירה לעיל ולכן אשוב ואתיחס לכך בפרק הדיון והמסקנות.

26. אעיר, כי בשלב ראשוני של החקירה "ערבב" אחד החוקרים נתונים שהגיעו משני מקורות שונים לחלוטין, דבר שעשוי להטעות. עיון במזכרו של רס"מ עקיבא מתאריך 18.10.16 (ת/37 ות/38), שהוכנו לצורך הוצאת צו לגילוי מסמכים מבית החולים רמב"ם (בהקשר לסוגיית המלווים שהוזכרה לעיל), מעלה כי החוקר רשם שבשיחת המתלוננת עם השודדים (עת יצאה מדירתה מספר דקות לפני ששבו ושדדו אותה) הם אמרו לה כי הם מטפלים בילד המאושפז בבית החולים רמב"ם ושהינו אזרח גיאורגיה. כפי שהרחבתי לעיל אודות גרסת המתלוננת, מחד, ואודות הדברים שאמר פתחי, מנגד, המתלוננת לא מסרה מעולם את התיאור לעיל. כל שמסרה המתלוננת הוא שאחד מהשודדים שוחח או עשה את עצמו משוחח בטלפון והשודד השני אמר שאביו של הראשון מאושפז (או עובד) בבית החולים. מדובר אם כן, ב"ערבוב" שני מסדי נתונים שאינם נוגעים האחד לשני.

27. בתאריך 20.11.16 נשלח מברק גילוי (ת/10) אודות התאמת טביעות האצבע שהתגלו על המזון בחדר השינה של המתלוננת לטביעות האצבע של הנאשם 1. בעקבות כך, נעצר הנאשם בתאריך 28.11.17.

28. בתאריך 1.12.16 נשלח מברק בנוגע להתאמת הד.נ.א של הנאשם 2 עם הד.נ.א שנמצא על המגבת

בו השתמש אחד מהשודדים כדי לחסום את פיה של המתלוננת (ת/22) ובאותו מועד נעצר הנאשם.

היכרות הנאשמים

29. כאמור לעיל, הנאשם 1 הינו יליד שנת 1998 והנאשם 2 הינו קטין, יליד שנת 1999. נטען, כי הנאשמים הינם חברים. במהלך חקירתו סירב הנאשם 1 להגיב בנוגע להיכרותו עם הנאשם 2 (שמר על זכות השתיקה - ר' לדוגמה חקירתו מתאריך 2.12.16 ת/2) ואילו הנאשם 2 הכחיש כל היכרות עם הנאשם.

לא זו אף זו - כפי שהראינו לעיל, גם במהלך הדיון מתאריך 29.1.17 הדגיש הנאשם 2 כי אינו מכיר כלל וכלל את הנאשם 1. בהמשך, חזר בו הנאשם 2 מכך ואישר כי השניים חברים.

30. משום הכחשת ההיכרות בין השניים (ולו בזמן החקירה) הביאה המאשימה ראיות בנדון. כך, התברר שהרקע לחברות השניים הוא שהותם יחדיו בכלא "אופק" (ר' המסמך ת/49 ממנו עולה כי השניים שהו 3 תקופות יחדיו - פעם אחת בהפרדה זוגית יחדיו ועוד שתי תקופות באותו תא). הנאשם 1 השתחרר בתאריך 24.7.16 (ר' עמ' 92, שורה 13) ועלה כי הנאשם 2 השתחרר תקופת מה לפני כן.

31. גם אמו של הנאשם 2 - הגב' ש.פ. (ר' עדותה עמ' 29-36) מסרה כי בנה והנאשם 1 הכירו והתחברו בכלא. לא זו אף זו - הגב' פ' מסרה כי הקשר בין הנאשמים נמשך גם לאחר שחרורם, הנאשם 1 הגיע לבקר את הנאשם 2 ב XXXX והנאשם 2 נסע לחיפה ושהה בדירתו של הנאשם 1 - שם אף השאיר את תעודת הזהות שלו.

אמו של הנאשם 2 הוסיפה ומסרה כי היא שוחחה טלפונית עם הנאשם 1 והלה הבטיח להחזיר את תעודת הזהות, אך לא קיים הבטחתו (עמ' 30, שורות 22-23).

32. זה המקום לציין כי תעודת הזהות של הנאשם 2 נמצאה בחיפוש שנערך בתאריך 1.12.16 בדירתו של הנאשם 1 ברח' X בחיפה (ר' דו"ח חיפוש ת/19 ותעודת הזהות עצמה ת/75) וכמובן שראיה זו מבססת לכשעצמה את הקשר בין הנאשמים.

33. עוד על הקשר בין הנאשמים לאחר שחרורם מהכלא, ניתן היה ללמוד מגרסת דודו של הנאשם 1, מר רומן איסקוב (הודעתיו ת/46 ו ת/47 הוגשו בהסכמה ללא צורך בחקירתו) שמסר כי הנאשמים היו חברים והגיעו אליו יחדיו, לאחר שחרורם, לעסק שלו בחיפה.

מקום מגורי הנאשמים ופרטים נוספים אודותיהם

34. הנאשם 1 התגורר בתקופה הרלוונטית ברח' X בחיפה. מדובר בדירה הממוקמת בשכונת הדר המרוחקת משכונת בת גלים בה מתגוררת המתלוננת.

35. כפי שיובהר להלן, כאשר נשאל הנאשם 1 בחקירתו אודות מקום מגוריו הוא שיקר ומסר כי כתובתו הינה בשדרות ירושלים בקרית ים. ר' בעקבות חקירה שבוצעה בנדון התגלה מקום מגוריו האמיתי (ר' בנדון עדות רנ"ג מזרחי) ואף אמו של הנאשם 1 מסרה כי היא ו/או בנה אינם מתגוררים בקרית ים מזה שנים (ר' הודעת האם ת/48 שורה 53). בנוסף, נתפס חוזה השכירות (ת/17) לדירה בה התגורר הנאשם ברח' X. עלה כי הנאשם החל להתגורר בדירה בתאריך 4.10.16 - יומיים בטרם האירוע המיוחס לו.

36. הנאשם 2 התגורר בתקופה הרלוונטית בבית סבו וסבתו (הורי אמו) ב XXXX. נתון זה עולה הן מעדות הנאשם והן מעדות אמו.

37. עוד עלה מהראיות ואין על כך מחלוקת כי שני הנאשמים, מעבר לכך שהם דוברי עברית, דוברים גם את השפה הרוסית באופן שוטף ושולטים ברמה כזו או אחרת גם בקווקזית. בנוסף, עלה מהראיות כי הנאשם 1 נוהג מימים ימימה לחבוש כיפה לראשו (ר' עדות הנאשם 1 וכן עדויות דודו ואמו).

ראיות פורנזיות

38. כאמור, בבדיקת מז"פ שנערכה סמוך לאחר השוד בדירת המתלוננת, נמצאו טביעות אצבעותיו של הנאשם 1 על המזנון בחדר הפנימי בדירת המתלוננת וכן נמצא ד.נ.א. של הנאשם 2 על המגבת עמה כיסה אחד השודדים (אותו תיאר כגדול הגוף מבין השניים) את פיה.

39. כפי שהרחבתי לעיל, עם תחילת שמיעת הראיות קשר כל אחד מהנאשמים את עצמו לראיות לעיל - הנאשם 1 אישר כי טביעות האצבע שלו הוטבעו על דלתות המזנון והוסיף כי הדבר היה בעת שהגיע להתרים את המתלוננת וכאשר "בחן" את הפסלונים שהונחו על המדפים;

והנאשם 2 מסר כי נגע במגבת שהונחה מחוץ לחדר דירת המתלוננת כאשר הרימה והניחה על גדר החצר. אשר על כן, לא ארחיב אודות שרשראות המוצגים שלא היו במחלוקת. מעבר לנדרש אפנה לסיכומי המאשימה שם פורטו שרשראות המוצגים.

40. בהקשר לטביעות האצבע של הנאשם 1 על המזנון בחדר השינה של המתלוננת אפנה לחוות הדעת ת/57.

בנוסף, כעולה מחוות הדעת לעיל וכן מעדותו של חוקר המז"פ רס"ר יבגני פוילישר שתי טביעות אצבע נמצאו על הצד החיצוני של דלת מזנון וטביעת אצבע אחת נמצאה על הצד הפנימי של דלת מזנון. כמו כן, כעולה מדו"ח המז"פ המסכם ת/59 (ר' במיוחד תצלום מס' 6) טביעות האצבע של הנאשם 1 נמצאו על דלתות שונות ושאין סמוכות במזנון.

41. בהקשר להתאמת הד.נ.א של הנאשם 2 לד.נ.א. שנמצא על המגבת עמה כוסה פיה של המתלוננת אפנה לחוות דעת המומחה ת/51.

גרסאות הנאשמים

גרסאות הנאשם 1 טרם הגשת כתב האישום

42. בחקירתו הראשונה (ת/1 מתאריך 28.11.16) מסר הנאשם גרסה, כאמור לעיל שקרית, בנוגע לכתובתו, טען כי הוא מתגורר בשדרות ירושלים קרית ים (שם, שורה 15) ואף ציין כי המפתח שנתפס עליו קשור לדירה בקרית ים. לא זו אף זו - כשעומת שהוא מתגורר ברחוב הרצל בחיפה טען שכבר אינו גר בכתובת זו (שם, שורה 38, דקה 20:00). הנאשם נשאל לשמות חבריו ומסר מספר שמות בהם לא נכלל הנאשם (שם, שורות 33-35).

בתחילת החקירה נראה הנאשם בוסח בעצמו, הפגין ביטחון עצמי רב (הגיב לחשד כנגדו במילים "זה לא נתפס, מאיפה אתם מביאים את זה?" ת/1 דקה 07:00) ואף ניסה ל"הוביל" את החקירה. כך, כשלא ידע ליתן תשובות היכן עבד בתקופה הרלוונטית ציין: "אני מציע שניגש לעיקר" - דקה 14:40. ואולם, משהחלו השאלות להתמקד בשוד עצמו נאלם דום ושתק (דקה 24:00 ואילך), וכך המשיך לעשות כאשר הוטחו בו הראיות שפורטו לעיל ובכלל זאת טביעות האצבע שלו בדירת המתלוננת. הנאשם נראה קר רוח ואף חייך במהלך חלק מחקירתו (ר' סביבות דקה 46:50).

43. בתאריך 1.12.16 התקיימה "הובלה הפוכה" לנאשם 1 (ר' הדיסק ת/21א'). מדובר בפעולת חקירה במסגרתה החוקרים הם אלה שהובילו את הנאשם לזירת העבירה, אם כדי שייתן את תגובתו ואם כדי להתרשם מתגובותיו הבלתי אמצעיות. הנאשם לא מסר כל גרסה כאשר הגיע לזירה, לא הגיב כאשר נשאל האם מכיר את המקום והמשפט היחיד שמסר היה "לא יודע למה הבאתם אותי".

בסיומה של ההובלה "הפוכה" ניגשו החוקרים יחד עם הנאשם 1 לדירתו ברח' הרצל, אך גם כשהגיעו לשם סירב הנאשם להצביע על דלת הדירה בה התגורר (חלק זה אינו מתועד בוידאו). בדירה נמצאה תעודת הזהות של הנאשם 2.

יודגש, כי כאשר שב הנאשם לתחנת המשטרה "הודיע/איים" הנאשם 2 על רנ"ג מזרחי באופן שתואר על ידי האחרון כך:

"עם הבאת החשוד אלימלך איסקוב לתא המעצר מסר לי בדרך לתא בחיך רחב שהוא יגיד שהתעודת זהות שמצאנו בדירתו היא לא מהדירה שלו אלא אנחנו הלבשנו אותה בדירתו" (ת/21, פסקה 3).

44. בחקירתו מתאריך 2.12.16 (ת/2) המשיך הנאשם לשמור על שתיקתו. הנאשם כבר לא נראה זחוח כפי שהיה בתחילת חקירתו הראשונה, סירב להשיב אודות עצם היכרותו עם הנאשם 2 ומסר: "אין לי כל קשר לחשדות כנגדי ומעכשיו אין לי מה להוסיף ואני שומר על זכות השתיקה" (ת/2, דקה 26:10). הנאשם אף לא התייחס לשאלתו של החוקר שהפנה לאמירת הנאשם מיום קודם כי יגיד שתעודת הזהות שנמצאה בדירתו "הולבשה" שם על ידי חוקריו (דקה 27:00); לא התייחס לשקר שמסר בחקירתו הקודמת אודות כתובתו (27:20) ובסך הכל שמר על קור רוח המאפיין מי שמורגל בחקירות.

45. גם בתאריך 5.12.17 (ת/3) לא הגיב הנאשם לשאלות חוקריו ועשה כן גם כשהוצגו לו תמונות מזירת העבירה וביניהן תמונות פריט הריהוט עליו נמצאו טביעות האצבע שלו.

עדות הנאשם 1

46. במסגרת עדות הנאשם הוא חזר ככלל אודות גרסתו הסופית שנמסרה במענה לכתב האישום, היינו - הנאשם טען כי אין לא כל קשר לשוד והוסיף כי למיטב זכרונו במועד השוד הוא שהה בסמוך לביתו בשכונת הדר בחיפה.

47. הנאשם אישר ששיקר, עת נחקר במשטרה, בנוגע לכתובתו (כשטען שהוא מתגורר בקרית ים) וטען כי ביקש להימנע מחדירה לפרטיות שלו. הנאשם ציין כי הדבר אינו קשור להמצאות תעודת הזהות של הנאשם 2 בדירתו (חקירה ראשית, עמ' 78) והתקשה להסביר מה בדיוק ניסה להסתיר מלבד תעודת הזהות, שהרי בדירה לא נמצאו פריטים שאסורים בהחזקה כגון סמים וכו' (חקירה נגדית, עמ' 83).

48. הנאשם לא הכחיש את אמרתו לרנ"ג מזרחי כי יטען תעודת הזהות של הנאשם 2 "הושלתה" בדירתו, וציין כי כך אכן סבר במועד החיפוש - היינו, לא זכר שהנאשם 2, שאכן ביקר בביתו, שכח את תעודת הזהות שלו בביתו (ראשית, שורות 23-32). קשה היה ליישב את טענתו זו עם תשובותיו בחקירתו הנגדית, אז טען כי שוחח מספר פעמים טלפונית עם אמו של הנאשם 2 שהפצירה בו להשיב לבנה את תעודת הזהות של האחרון (עמ' 84-85). הנאשם אף טען כי בשלב מסוים הנאשם 2 ואמו מסרו לו כי האחרון כבר הנפיק תעודת זהות חדשה - טענה שלא הועלתה בפני אמו של הנאשם 2 (עמ' 85, שורות 1-3). הנאשם אישר כי לאחר שחרורו הוא נהג להיפגש עם הנאשם 2 והאחרון אף ביקר אותו בחיפה.

49. הנאשם טען כי שתק בחקירותיו במשטרה משום חוסר האמון בשוטרים והוסיף כי העדיף למסור את כלל גרסתו בבית המשפט. הנאשם אישר כי הדבר היה "טעות", כדבריו (ר' לדוגמה עמ' 85).

50. לעניין המצאות טביעות האצבעות שלו בדירת המתלוננת, מסר כי בסביבות החודשים 9-10/16 הוא שהה אצל גרושת אביו, ליאורה איסקוב, המתגוררת בסמיכות לדירת המתלוננת (עמ' 80, שורות 16-22). לדבריו, כדי לשפר את מצבו ואת מצבה הכלכלי של ליאורה לעיל, הוא ביצע פעמיים שלוש "התרמות", כדבריו, כשפנה לאנשים שהתגוררו באזור וביקש שיתרמו עבורו כספים. במסגרת זו הוא אף הגיע לבית המתלוננת וכך תיאר זאת:

"כשאני הגעתי לשביל הקטן שמוביל לבית של המתלוננת, אז ניגשתי לגדר הראשונה שנמצאת שם, גדר קטנה מעץ, הסתכלתי, ראיתי שזה הבית האחרון שאכנס אליו, אז העדפתי... פשוט אמרתי שאני אכנס. פתחתי את השער, הגעתי לדלת הכניסה, דפקתי על הדלת מספר פעמים עד שענתה לי מישהו ברוסית ושאלה מי זה, עניתי לה בעברית, היא ענתה שהיא לא מבינה ואז דיברתי איתה ברוסית וביקשתי ממנה אם

היא יכולה לפתוח, הסברתי לה שאני מתרים כספים, שאנו במצב קשה בבית, והיא לא רצתה לפתוח. היא היססה, לא רצתה לפתוח אבל בכל זאת פתחה לי את הדלת. ביקשתי ממנה להיכנס, היא הסכימה לי ברוסית אין בעיה וסימנה לי איפה לשבת. יש סלון שם, אני חושב, ליד המזנון, וזהו. חיקיתי. היא הלכה לכיוון המטבח והיא חיפשה שם בתוך קופה כזאת, למרות שלא שמתי לב אליה, ישבתי והתרכזתי בעצמי. היא שאלה אותי אם אני רוצה כוס מים ברוסית, ואמרתי לה כן, והיא הגישה לי את הכוס מים הזאת. זה מה שהיה שם. "

ובהמשך:

"אני יכול להגיד שאני ישבתי ליד המזנון בזמן שהיא היתה במטבח, והיה שם כל מיני מפתח, דברים ישנם כאלה, כמו בובות, כל מיני, הייתי סקרן לדעת מה יש שם לראות מקרוב אותם, ככה הציתי פחות או יותר. פתחתי את הארון השקוף, היה שם משהו ספציפי שמוצא חן בעיני, פתחתי את הארון שניה הסתכלתי וסגרתי. זו היתה סקרנות שגברה עליי". (עמ' 81).

51. בחקירתו הנגדית "הבטיח" הנאשם כי ליאורה איסקוב לעיל תובא לעדות (עמ' 89, שורה 24), וכאשר התבקש לפרט בחקירתו הנגדית להרחיב אודות ה"התרמות" (כמה פעמים התרים, מה היו הסכומים שהתקבלו לטענתו וכו'), היה ניכר כי גרסתו מומצאת על אתר - כך לדוגמה מסר כי הגם שהתרים פעמיים שלוש, ובכל פעם עשה זאת פעמיים בכל פעם (הן בבוקר והן בצהריים) הוא בחר לפנות רק לאנשים שגרו בבניין (בלוק) הממוקם ברח' X. חרף זאת, מסר הנאשם כי לא מסר לאותם אנשים אודות הקשר שלו לליאורה איסקוב והתקשה להסביר מדוע לא פנה לאנשים המתגוררים במקומות אחרים אם ממילא אין חשיבות למקום מגוריהם (עמ' 90).

52. זה המקום לציין כי מטעם הנאשם 1 לא הובא כל עד הגנה מלבדו ובכלל זאת אף לא ליאורה איסקוב לעיל. באת כוחו תלתה זאת במצבה הנפשי של אותה ליאורה אך למעשה לא הוכח כי קיימת דמות כזו, מקום מגוריה, מצבה הנפשי וקל וחומר אותו תיאור בדבר ה"התרמות" שתוארו לעיל.

53. הנאשם התקשה להסביר את "צירוף המקרים" בדבר הימצאות טביעות האצבע שלו על גבי דלתות המזנון של המתלוננת; לצד, הד.נ.א של חברו הנאשם 2 על גבי המגבת לעיל, וזאת חרף העובדה שלטענתו האחרון כלל לא היה עמו בדירת המתלוננת (עמ' 91).

54. עוד בהקשר לנאשם 1 אציין כי בתום עדות המתלוננת, ביוצאה מהאולם היא עברה בסמוך לספסל הנאשמים כשפניה מופנים אליהם. בשלב זה, בחר הנאשם לכסות את פניו בצעיף ה"חם-צוואר" עמו הגיע אותו יום (ר' עמ' 82 המתייחס לדיון מתאריך 6.3.17). בעדותו הראשית, ציין הנאשם כי עשה כן משום הבושה שחש למראה המתלוננת ולנוכח האשמתו הבלתי מוצדקת בשוד של מי שבסה"כ תרמה לו מספר שקלים (עדות הנאשם עמ' 82, שורות 9-14).

גרסאות הנאשם 2

גרסאות הנאשם 2 טרם הגשת כתב האישום

55. בחקירתו הראשונה של הנאשם 2 בתאריך 1.12.16 (ת/4) הכחיש הנאשם כל קשר לאירוע השוד וכאשר נשאל באם יש לו חברים בחיפה השיב "אף אחד" (שם, שורה 15, וכן 21). זאת ועוד, הנאשם "נשבע" בכבודו, באחותו ובאחייניותיו שלא עשה דבר (דקות 07:37, 13:00). הנאשם ציין כי אינו נושא טלפון סלולארי (09:40) הגם שבהמשך אישר שהוא עושה שימוש בטלפון שמספרו בשלב מוקדם למדי בחקירתו אימץ לעצמו את המשפט הבא "לא עשיתי כלום לא מכיר אף אחד" בו עשה שימוש עשרות פעמים במהלך חקירתו זו וכן בעוקבות לה וגם (ואולי בעיקר) כאשר עומת עם הראיות כנגדו. חריג לכלל לעיל ניתן היה למצוא כאשר נשאל אודות תעודת הזהות שלו שנמצאה בדירתו של

הנאשם 1, אז השיב - בהתייחס לנאשם 1 - "לא מכיר אותו בכלל" (דקה 30).

במהלך החקירה בוצע "תרגיל חקירה" והחוקר טען בפני הנאשם טענה שאיננה נכונה ולפיה הנאשם 1 מסר לחוקריו אודות הקשר ההדוק ביניהם, אולם לשמע טענה זו השיב הנאשם: "אבא שלי היה חוקר משטרה ותיק ז"ל ואני מכיר את כל הטכניקות האלו של הפסיכולוגיה ההפוכה אז תדע, עליי זה לא עובד" (שם, שורות 94-95). כאשר עומת עם הימצאות דנא. שלו בזירת העבירה חזר לתשובתו ה'סטנדרטית' - "לא עשיתי כלום לא מכיר אף אחד".

בסיום חקירתו ניטלה דגימת דנא. מהנאשם 2 וכאשר הלך עם רנ"ג מזרחי לשטוף את ידיו מסר (מתוך מזכרו של רנ"ג מזרחי, אין מדובר בציטוט מדויק):

"תדע לך אני אף פעם לא מודה, אפילו שהרבצתי בכלא, ובסוף אני עושה איחוד תיקים ויוצא מזה. גם בתיק הזה אני אעשה איחוד תיקים. אני לא מאמין לך שאלמלך (הנאשם 1 - י.ל.) פתח עלי, זה פסיכולוגיה הפוכה עלי ולא תופס, ואל תחשוב שאני נהנה ממזה שאני עושה, נקווה לטוב" (סימני הפיסוק לא במקור. כמו כן תוקנו טעויות הקלדה - י.ל.). (ת/21, פסקה 6).

56. גם בחקירתו מתאריך 2.12.16 (ת/5) המשיך הנאשם שלא לשתף פעולה עם חוקריו מלבד העובדה שהחליף את תשובתו ל"שומר על זכות השתיקה".

57. בתאריך 4.12.16 התקיימה עם הנאשם 2 "הובלה הפוכה" כמסבר לעיל (ר' הדיסק ת/26א'), הנאשם בליווי חוקריו הגיעו עד שער חצר בית המתלוננת, הנאשם נשאל אם היה במקום אך שמר על שתיקתו.

58. בתאריך 5.12.16 נחקר הנאשם פעם אחרונה טרם הגשת כתב האישום בה חזר על תשובתו הקבועה "לא מכיר אף אחד לא עשיתי כלום", גם כשהציגו לו את תמונת המגבת עמה על פי הטענה כיסה את פיה של המתלוננת (דקה 58:44).

עדות הנאשם 2

59. עדותו הראשית של הנאשם 2 היתה קצרה ולאקונית - הלה הכחיש את הנטען כנגדו בכתב האישום והוסיף:

"אני רק עברתי ברחוב, ראיתי מגבת לבנה על הרצפה הרמתי אותה ושמתי אותה על הגדר. בגלל זה מצאו את הד.נא. שלי על המגבת. וזהו". (עמ' 95, שורות 22-23).

בנוסף, הבהיר הנאשם כי שתיקתו במהלך חקירותיו במשטרה היתה ה"מובן מאליו" וזאת משום שאינו סומך על איש.

60. רק במסגרת חקירתו הנגדית נתן הסבר, לראשונה (דבר שלא נעשה גם במסגרת תשובתו המאוחרת לכתב האישום), מה הוביל אותו - תושב XXXXX - סמוך לדירת המתלוננת שם מצא לטענתו את המגבת. כך, המציא הנאשם מדמיונו את התרחיש הבא - לדבריו, ביום הרלוונטי הוא החליט לנסוע לחוף הים. לשאלה מדוע בחר לנסוע דווקא לחוף הים בחיפה השיב כי נאמר לו כי בחוף הים של חיפה "מלא כוסיות" (עמ' 100, שורה 16) ולכן נסע לחיפה באוטובוס קו 921, ירד ליד בית החולים רמב"ם, הלך לחוף הים (שלא ידע למסור את שמו או לתארו) ובדרכו חזרה הבחין במגבת והניח אותה על גדר סמוכה (עמ' 101).

כאשר נשאל הנאשם היכן בדיוק מצא את המגבת וכאשר עומת עם מיקום החצר הצמודה לדירת המתלוננת (שאינה בצמוד לרחוב X אלא יש לפסוע בשביל ארוך יחסית של הולכי רגל עד שמגיעים לשם) לא היסס הנאשם להצביע - בתמונה ת/59 ב' (ר' עמ' 101, שורה 25) על הגדר הצמודה לדירת המתלוננת ולקבוע כי שם בדיוק מצא את המגבת הגם שלא ידע ליתן הסבר לתמיהה לעיל אודות מיקום החצר. כאשר נדרש

בכל זאת לתמיהה, לשון המעטה, לעיל ציין: "יכול להיות שעברתי בסמטה שמובילה לרחוב הזה" (עמ' 102, שורה 2).

תמצית טענות הצדדים

61. המאשימה טענה כי הראיות שהובאו - ובראשן הראיות הפורנזיות שתוארו לעיל - מבססות את אשמתם של הנאשמים מעבר לכל ספק. מדובר בראיות הקושרות את הנאשמים, כל אחד לחוד ושניהם יחדיו, לאירוע השוד. בנוסף, נטען כי קיימות ראיות רבות נוספות לחיזוק המסקנה לעיל - הוכחת הקשר בין הנאשמים וגרסאות הנאשמים במסגרתן נטען כי הם לא היו מעולם יחדיו בדירת המתלוננת או בסביבותיה; תיאור השודדים על ידי המתלוננת התואם את זה של הנאשמים (מבנה גוף, שפת דיבור, כיפה על ראש הרזה מבין השניים); כשאל אלה מצטרפת שתיקת הנאשמים עת נחקרו במשטרה ושקריהם המוכחים.

62. הנאשם 1 טען כי הראיה היחידה הקושרת אותו לשוד (הבלתי מוכחש לכשעצמו) הוא הימצאות טביעות האצבע שלו על גבי המזנון בחדר השינה של המתלוננת וראיה זו, כך נטען, אין בה די לנוכח ההסבר אותו נתן הנאשם בהקשר להתרמתה של המתלוננת. נטען בהקשר האחרון, כי הגם שהמתלוננת לא זכרה אירוע במסגרתו הכניסה את הנאשם (או כל בחור אחר) לביתה לאחר שהלה ביקש שתתרום לו כספים, אין די בכך כדי לדחות את גרסת הנאשם שכן ייתכן והמתלוננת, ולו משום גילה והעובדה שמדובר באירוע חסר חשיבות, לא זכרה זאת. זאת ועוד, נטען כי הנאשם קיווה כי בעת עדותה תביט בו המתלוננת ותיזכר בו ובאירוע ההתרמה אך לצערו לא כך היה. בנוסף, נטען כי מחדלי חקירה מהותיים ליוו את החקירה והכוונה לאי מיצוי החקירה בהקשר לאותן שתי דמויות שנזכרו באמרתו של פתחי מ"יעקב קבאב". ב"כ הנאשם טענה כי דווקא נתוני אותם בחורים (כבני 30 שהלכו ליד בית המתלוננת סמוך לזמן האירוע) מתיישבים עם נתוני השוד הן מבחינת תיאור המתלוננת (שמסרה בתחילה כי השודדים היו כבני 30) והן מבחינת נתוני זמן ומקום. זניחת החקירה בעניין שני הבחורים לעיל רק משום קבלת ממצאי הראיות הפורנזיות, כך נטען, חטאה לחקירה שמטרתה גילוי האמת. לחלופין, נטען כי גם אם ייקבע כי הנאשמים הם אלו ששדדו את המתלוננת יש לזכותם מעבירת הקשר שלא הוכחה ואף מעבירת תקיפת הקשיש וזאת משום שלא נמצאו חבלות על גוף המתלוננת.

63. גם הנאשם 2 טען טענות הדומות בעיקרן, בשינויים המחויבים, לאלה שנטענו על ידי הנאשם 1. כך, נטען שהראיה היחידה הקושרת את הנאשם 2 לשוד הינה המגבת ועליה הד.נ.א. שלו, ואולם ניתן הסבר לממצא זה והוא מציאת המגבת עת חזר הנאשם מחוף הים בחיפה. עוד נטען בהקשר לנאשם 2, כי חרף טענת המאשימה כי הוא זה שאחז במתלוננת כ 20 דקות, היא לא זיהתה אותו בשום שלב של החקירה או בעת עדותה בבית המשפט. לחלופין, נטען כי גם אם ייקבע שהנאשם 2 לקח חלק בשוד הרי שאין מדובר בתוצאת של קשירת קשר כי אם כתוצאה מהשפעתו של נאשם 1 עליו (ס' 6.4 לסיכומים).

דיון ומסקנות

64. כאמור בפתיח של הכרעת הדין, החלטתי להרשיע את הנאשמים בכל העבירות המיוחסות להם. המאשימה הביאה צבר ראיות כבדות משקל שמובילות למסקנה אחת בלבד, והיא שאשמת הנאשמים הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

65. באופן סכמאטי ניתן לציין כי מדובר במארג ראיות המורכב ממספר אדנים: הראשון, הראיות הפורנזיות שצוינו לעיל, היינו המצאות טביעות האצבע של הנאשם 1 על גבי דלתות המזנון בחדר השינה של המתלוננת והמצאות ד.נ.א. של הנאשם 2 על גבי המגבת עמה כוסה פיה של המתלוננת

במהלך השוד.

השני, דחיית גרסת הנאשמים שניסו ליתן הסבר לראיות הפורנזיות לעיל.
השלישי, אימוץ גרסת המתלוננת הן לענין השוד והן לענין דחיית גרסת הנאשמים.
הרביעי, ראיות מחזקות נוספות.

66. לענין הראיות הפורנזיות, מדובר בטביעות האצבע של הנאשם 1 על גבי דלתות המזנון בחדר השניה של המתלוננת ובד.נ.א. של הנאשם 2 על גבי המגבת עמה כוסה פיה של המתלוננת (ראיות אלה יכוננו מכאן ולהלן - הראיות הפורנזיות).

מדובר בראיות נסיבתיות אשר ממקמות את "בעליהן" במיקום מסוים (הגם שלגבי חפץ נייד הדברים אינם בהכרח כך ואתיחס לכך להלן) אך הן אינן "מספרות" בעצמן אודות שהתרחש. אותה "השלמה" לוגית הינה המסקנה הנסיבתית לו נדרש בית המשפט. במילים אחרות, ראיה נסיבתית היא ראיה עקיפה להוכחתה של עובדה, היינו - ראיה שהוכחת העובדה מתוכה מחייבת תהליך של היסק לוגי, וזאת בניגוד לראיה ישירה המצביעה באופן ישיר על התקיימותה של העובדה.

על ההבדל בין ראיה ישירה לראיה נסיבתית עמד בית המשפט העליון בע"פ 6167/99 **בן שלוש נ' מ"י**, פ"ד נז(6) 577, שם צוין כי:

"עליונותה של הראיה הישירה על פני הראיה הנסיבתית משתקפת בכך שנילווה לה אך יסוד אחד של קושי - החשש מפני שיקריות הראיה. קושי זה נילווה גם לראיה הנסיבתית, אולם לכך מצטרף קושי נוסף - הטעות האפשרית שבהיסק ההגיוני מהראיה הנסיבתית לעובדה שמבקשים להוכיחה".

יחד עם זאת, נקבע בפסיקה כי:

"כוחן הראייתי של ראיות נסיבתיות אינו נופל מכוחן הראייתי של ראיות ישירות, ועל אלה פְּאֵלָה ניתן להשתית הרשעה בפלילים" ע"פ 6392/13 **מ"י נ' קריאף**, 21.1.15.

לגבי תהליך ההיסק - אותה "קפיצה" שבית המשפט מבצע, נקבע כי אין מדובר במבחן הסתברותי ואף לא אינטואיטיבי, אלא בתהליך אינדוקטיבי במסגרתו נשאלת השאלה כמה ראיות חסרות להוכחת הקשר בין העובדות המוכחות לבין העובדה הטעונה הוכחה ומהו משקל של הראיות החסרות בהתייחס לראיות הקיימות. במילים אחרות, הראיות הנסיבתיות צריכות להביא למסקנה מרשיעה בדרך האלימינציה של פירושים המתיישבים עם חפות הנאשם. מדובר אם כן במבחן "המסקנה ההגיונית היחידה" (ע"פ 3974/92 **אזולאי נ' מ"י** פ"ד מז(2) 567).

ועוד ר' בנדון האמור בע"פ 4354/08 **מ"י נ' רבינוביץ'**, 22.4.10, שם צוין בהקשר זה כי:

"כדי לבסס מסקנה מרשיעה על ראיות נסיבתיות, נדרש כי התרחיש העובדתי המפליל יהא התרחיש היחיד המתיישב עם הראיות. לשם כך, כפי שצינו חבריי, יש להעמיד את התרחיש המרשיע אל מול התרחישים האלטרנטיביים ולבחון את ייתכנותו של כל אחד מהם על פי המארג הראייתי הנסיבתי. רק אם מגיע בית המשפט למסקנה חד משמעית, כי התרחיש המרשיע הוא התרחיש היחיד המתיישב עם חומר הראיות הנסיבתי, פתוחה הדרך להרשעה. יודגש, עם זאת, כי על מנת ליצור ספק סביר אין די בהעלאת תזה עובדתית מזכה קלושה ודמיונית. נדרש, כי התזה העובדתית החלופית תהא סבירה ותהיה לה אחיזה בחומר הראיות. . . . נקודה נוספת שיש להדגישה היא, כי בחינת השאלה האם התרחיש המרשיע מתחייב מעבר לכל ספק סביר מן הראיות הנסיבתיות צריכה להיעשות ביחס לכלל הראיות הנסיבתיות. ייתכן מצב בו לגבי כל אחת מן הראיות הנסיבתיות יהיה בפי הנאשם הסבר בלתי מפליל סביר, אולם הצטברותן של הראיות הנסיבתיות יחדיו תביא למסקנה כי התרחיש המרשיע הוא האפשרות הסבירה היחידה הבאה בחשבון" כדי ליישם את המבחן לעיל נקבעו מספר "מודלים" שהעיקרי בהם הינו התלת שלבי לפיו נבחנת כל ראיה

נסיבתית בפני עצמה ועל בית המשפט לקבוע באם ניתן לקבוע על בסיסה ממצא עובדתי; בשלב השני נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה האם היא מערבת את הנאשם בבצוע העבירה; ובשלב שלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו (ור' בנדון האמור בע"פ 9372/03 פון וייזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745).

יש גם הקוראים לאחד את השלב השני והשלישי לעיל כדי להפחית את החשש שמא הנטל ה"טקטי" המוטל על הנאשם יהפוך לנטל מהותי (ור' בהקשר זה הדעות שהוזכרו בהקשר זה בע"פ 3263/13 בן שטרית נ' מ"י, 19.3.17) תוך שהודגש כי שמודל זה או אחר אינו משנה את מהות הבחינה שיש לערוך וכדברי המשנה לנשיאה כב' השופט רובינשטיין בעניין בן שטרית לעיל

"ככל מתוה, תורה זו היא עצה לבית המשפט הדיוני המבוססת על נסיון חיים, אך אינה "עשרת הדברות". בית המשפט הבוחן ראיות נסיבתיות יבחן אותן בכל מקרה לגופן, תוך מאמץ לעשיית צדק עם הנאשם ולמתן יומו באופן הוגן. "

67. בעניינו, המצאות הראיות הפורנזיות בדירת המתלוננת, מעידות לכאורה - בהיעדר הסבר מצד הנאשמים - כי הם אלה שבצעו את השוד. מדובר במי שעל פני הדברים לא היו מעולם בדירת המתלוננת וגם המיקום הספציפי של הראיות - דלת המזנון בו חיטט אחד השודדים והמגבת עמה כיסה השודד האחר את פיה של המתלוננת - מעיד אודות הקשר לשודדים.

68. נזכור, כי טביעות האצבע של הנאשם 1 הינה על חפץ ניח ולכן באם לא יובא הסבר מתקבל על הדעת להמצאות טביעות אצבעותיו של הנאשם 1, יהווה הדבר ראיה בעלת משקל מכריע כנגדו. בעניין דוריב (ע"פ 4095/91 דוריב נ' מ"י, פ"ד מו (3) 190) אף צוין בהקשר דומה כי: "הלכה מקדם היא, שטביעת אצבע במקום הפשע די בה כדי להביא להרשעתו של נאשם, גם אם ראיה לעצמה היא, ובאין הסבר אמין וסביר מצד הנאשם לאותה טביעה". מדובר, למעשה, ביישום של ההלכות לעניין ראיות נסיבתיות עליהן עמדנו לעיל.

69. הוא הדין לעניין הד.נ.א. שנמצא על גבי המגבת. נקבע זה מכבר כי בנסיבות מסוימות ניתן להרשיע נאשם על יסוד ראית ד.נ.א בלבד וזאת בדומה להרשעה על בסיס טביעות אצבע (ע"פ 149/12 אלמליח נ' מ"י, 24.9.12; ע"פ 3731/12 סולים נ' מ"י, 11.11.14).

יחד עם זאת, בניגוד לטביעות האצבע של הנאשם 1 שנמצאו על גבי המזנון יש לזכור כי הד.נ.א של הנאשם 2 נמצא על גבי חפץ נייד - הוא המגבת. לכן, ולו על פני הדברים, קיימת האפשרות שהמגבת הובאה לזירה באורח תמים שאינו קשור לנאשם (ור' בהקשר זה האמור בע"פ 7293/97 ז'אפר נ' מ"י, פ"ד נב(5) 460).

כפי שהצגנו לעיל ועוד נתייחס לכך להלן, הגם שהמגבת הינה חפץ נייד ולכאורה ניתן היה לטעון כי הד.נ.א של הנאשם 2 "הגיע" אל המגבת עוד טרם השוד כאשר זו, לדוגמה, "טיילה" לה ברחבי חיפה, הנאשם 2 הוא זה שמיקם את האירוע במהלכו הוא העביר, לשיטתו, את הד.נ.א. על גבי המגבת ממש בפתח ביתה של המתלוננת.

70. סיכום ביניים מוליך אותנו למסקנה, כי המצאות טביעות האצבע של הנאשם 1 על גבי המזנון בחדר השינה של המתלוננת והמצאות הד.נ.א. של הנאשם 2 על גבי המגבת, עשוי להביא להרשעתם ולכן נבחן אפוא את ההסברים שהובאו על ידם.

71. בהקשר זה המסקנה בנוגע להסבר שנתן כל אחד מהנאשמים הינה פשוטה וחדה - הנאשמים מסרו הסברים שקריים ומופרכים, כל אחד לחוד ושניהם יחדיו. זאת ועוד, ההסברים שמסרו, לא תאמו האחד את השני וגם דבר זב מחזק את המסקנה כי מדובר בהסברים שקריים.

72. לשם הסבר אודות מסקנתי לעיל אין די להידרש אך לגרסאות הסופיות של הנאשמים בפתח שמיעת הראיות (אף שניתן היה לעשות כן), אלא יש לחזור לחקירותיהם במשטרה.
73. כפי שפורט בהרחבה לעיל, הנאשמים בחרו, ככלל, לשמור על זכות השתיקה במהלך חקירותיהם. מדובר בשני נאשמים צעירים, שהוחשדו בביצוע שוד קשישה בביתה. כל בר דעת - והנאשמים נכללים בכלל זה - מבין שלו היה ברשותם הסבר סביר (ואמיתי) לנטען כלפיהם באופן כללי, ובהקשר לממצאים הפורנזיים בפרט, הרי שהסברים אלה היו מובאים במהלך חקירותיהם המרובות.
74. בהקשר זה, צוין (בין היתר) בע"פ 8823/12 **שבתאי נ' מ"י**, 1.7.14:
- "הלכה מושרשת היא כי שתיקתו של נאשם בחקירתו במשטרה עשויה לשמש כראיה המחזקת את ראיות התביעה נגדו. בסיסה של הלכה זו נעוץ בהבנה, לפיה על דרך הכלל, בחירתו של נחקר לשתוק במהלך החקירה אינה מתיישבת עם חפותו, שכן אדם שהוא חף מפשע ירצה למסור את גרסתו, על-מנת להפיג את ענן החשדות הפליליים העומד מעל לראשו. לפיכך, לצד הזכות המוקנית לכל נאשם למלא את פיו מים במהלך החקירה, נקבע בפסיקה, כי ניתן להסיק משתיקתו של הנאשם כי יש לו מה להסתיר, ובהעדר טעמים סבירים ואמינים באשר להחלטה לשמור על זכות השתיקה, תהווה שתיקתו של נאשם משום ראיה המחזקת את יתר הראיות "הפוזיטביות" הקיימות נגדו, ובכלל זה מדובר גם בחיזוק לראיות הנסיבתיות הפועלות לחובתו (ע"פ 1707/08 אריש נ' מדינת ישראל, פסקה כ"ז (25.11.2008); ע"פ 3834/10 והבה נ' מדינת ישראל (6.3.2013)). יפים, לעניין זה, דברי השופטת ע' ארבל, בע"פ 3452/11 שאלתיאל נ' מדינת ישראל, בפסקה 36 (8.7.2013):
- "שתיקת נאשם בחקירה, ואי מתן גרסה כלל, כאשר בסופו של יום קיימות נגדו ראיות הקושרות אותו לעבירה בה הואשם, בנסיבות המעלות חשש להתנהגות טקטית וללא הסבר המעלה ספק סביר, עשויה להוות חיזוק ונדבך נוסף במכלול ראיות התביעה נגד הנאשם. יש לזכור כי אף שהשתיקה אינה מהווה ראיה עצמאית, יש בה כדי להשליך על מהימנות השותק, והיא אף מהווה ראיה המחזקת את ה"יש הראייתי" (קדמי, 307-308). כך, נאשם אשר שתק בחקירתו ובחר למסור גרסה בבית משפט, שתיקתו בחקירה עלולה להיות לו לרועץ ולחזק את ראיות התביעה נגדו (למשל, דברי כבוד השופט ט' שטרסברג-כהן בע"פ 230/84 חג'בי נ' מדינת ישראל פ"ד ל"ט (1) 785, 789 (1985)). התנהגות זו אינה משקפת חפות, אלא להפך: סירוב נאשם לשתף פעולה בהליכי חקירה שבכוחם לתרום להוכחת חפותו עשוי לשקף התנהגות מפלילה (עניין כהן, דברי כבוד השופטת א' חיות בפסקה 12; ע"פ 6167/99 שלוש נ' מדינת ישראל (1.9.2003) פסקה 12, להלן: עניין בן שלוש)".
75. צפייה בתיעוד הוידאו של חקירות הנאשמים מעלה בבירור כי אין ולו קמצוץ של כנות ואמת בהסבריהם המאוחרים של הנאשמים (בעת שהעידו בפניי) אז טענו שהסיבה לשתיקה בזמן חקירותיהם במשטרה היתה חוסר האמון בשוטרים ושאר הסברים בסגנון זה. מדובר בנאשמים שניכר שבחרו לשתוק מהסיבה הפשוטה שלא היה להם כל הסבר (אמיתי ו/או הגיוני) אחר.
- הדברים בלטו במיוחד בהתנהגותו של הנאשם 1, אשר הגיע לחקירתו הראשונה מלא בביטחון עצמי ואף השיב (הגם ששיקר כפי שכבר הובהר לעיל) לחלק מהשאלות, אך כאשר עומת עם הראיות כנגדו הסתגר בעצמו ושתק.
- הדברים נכונים, אף כי בצורה שונה במקצת בהקשר לנאשם 2, אשר בחר לחזור על המנטרה "לא עשיתי כלום לא מכיר אף אחד" חרף ההבהרות החוזרות ונשנות כי אם יש לו גרסה הרי שהמועד הראוי להעלותה הוא בעת חקירתו.

עוד אפנה ל"הובלה ההפוכה" שבוצעה לכל אחד מהנאשמים בנפרד, אז הובלו לדירת המתלוננת. מדובר בסיטואציה ש"זעקה" לקבלת הסבר מזכה, באם היה ברשות מי מהנאשמים הסבר שכזה. מכיון שההסבר היחיד שיכלו למסור אותה עת היה הודיה, הם העדיפו לדבוק בשתיקתם, על כל המשתמע מכך.

76. זאת ועוד, לא רק שהנאשמים לא נתנו כל גרסה במסגרת חקירותיהם במשטרה לנטען כלפיהם, אלא שהגדילו ותיבלו את שתיקתם בשלל שקרים.

77. הנאשם 1 ניסה להוליך שולל את חוקריו כאשר טען כי הוא מתגורר בקרית ים וגם כאשר הוטח בו כי הוא אינו גר שם, עמד בטענתו השקרית לעיל. כמו כן, בשלבים מוקדמים של חקירתו כאשר עדיין השיב באופן חלקי לשאלות חוקריו הוא ניסה "להעלים" את חברותו עם הנאשם 2 ולכן לא כלל את האחרון ברשימת חבריו.

אני דוחה מכל וכל את הסברו המאוחר של הנאשם במהלך משפטו, אז מסר כי שיקר ביחס לכתובתו כדי לשמור על פרטיותו. מסקנתי החד משמעית הינה כי תשובותיו הלא מלאות של הנאשם 1 ביחס לחבריו ותשובתו השקרית ביחס לכתובתו, מטרה אחת היתה להן והיא הסתרת תעודת הזהות של הנאשם 2 בביתו ומעל הכל הסתרת הקשר שלו עם שותפו למעשה השוד שיוחס לו.

אציין, כי תעודת הזהות של הנאשם 2 לא היתה "עוד חפץ" חסר משמעות אותו החזיק הנאשם 1 שאז ניתן היה לטעון, כפי שעשה, שייתכן ושכח מקיומו. מדובר בתעודה שבנוגע אליה ניהל הנאשם 1 מספר שיחות הן עם הנאשם 2 ובמיוחד עם אמו של האחרון. לא זו אף זו - אמו של הנאשם 2, שבעדותה נתתי אמון, מסרה כי הנאשם 1 הבטיח שיחזירה אולם הוא לא עשה כן.

זאת ועוד, מכיון שבחיפוש שנערך בביתו של הנאשם 1 לא נמצא חפץ כלשהו שקיים איסור בהחזקתו (כגון סמים, נשק וכו'), או פריט בעל אופי פרטי או אחר שיכול היה להביכו, אזי המסקנה היחידה הינה כי מטרת השקר של הנאשם היתה להסתיר את המצאות תעודת הזהות ובאמצעות כך את הקשר עם הנאשם 2.

78. גם הנאשם 2 לא חסך בשקרים במהלך החלקים הבודדים בהם השיב לשאלות חוקריו. גם בעניינו, שקריו נגעו בעיקר לקשריו עם הנאשם 1 - נתון שאינו במחלוקת והוכח כדבעי על רקע שהייתם המשותפת בכלא ועל בסיס עדויות אמו של הנאשם 2 ודודו של הנאשם 1 שמסרו אודות קשריהם לאחר שחרורם של הנאשמים מהכלא.

הנאשם 2, כפי שהורחב לעיל, הכחיש בתוקף כי הוא מכיר את הנאשם 1 ואף דבק בגרסה זו גם בפתח משפטו, כפי שהובא לעיל.

גם בעניינו, המסקנה הבלתי נמנעת היא כי הסיבה היחידה לשקריו אלה היא הביצוע המשותף של השוד האחד עם השני, ובמלים אחרות - שני הנאשמים הבינו כי אישור הקשר והחברות ביניהם יחזק את הראיות כנגדם בהקשר לשוד, קל וחומר לאחר שהוצגו בפניהם הראיות הפורנזיות הנוגעות לשניהם.

79. שקרי הנאשמים מהווים חיזוק משמעותי לראיות כנגדם. מדובר בשקרים הנוגעים, כאמור לעיל, לעניין מהותי וכוונתו לסיכול החקירה כנגדם.

אפנה בנדון לאמור בע"פ 557/06 **עלאק נ' מ"י** 11.4.07 שם צוינו הדברים הבאים:

"על מנת לסייע בידי בית-המשפט להכריע בעניין זה, קבעה הפסיקה מספר "כללי-סף", הקובעים כי ניתן יהיה לראות בשקריו של נאשם סיוע לגרסתו מקום בו מדובר בשקר בעניין מהותי; מדובר בשקר המכוון לסיכול החקירה ולהטעיית בית-המשפט; מדובר בשקר שהוא ברור וחד משמעי; מדובר בפרט אשר הוכח כשקרי בעדות חיצונית עצמאית (ע"פ 161/72 סרסור נ' מדינת ישראל, פ"ד כח(2) 203, 220; קדמי הנ"ל, בעמ' 216; דנ"פ 4342/97 מדינת ישראל נ' אל עביד, פ"ד נא(1) 736, 802); והשקר בו חטא הנאשם עניינו בעבירה עליה נסב המשפט, ואינו נובע מעילה אחרת, שאינה רלבנטית לצורך בחינת האשמה (פרשת

נגר הנ"ל, בעמ' 140). אני שותף למסקנתו של בית-משפט קמא כי תנאים אלו כולם מתקיימים במערערים, וכידוע, לשקרי נאשם "יש משקל ראייתי עצמאי, מעבר לחיזוק ראיות התביעה האחרות, וכוחה עימה לשמש סיוע במקום שנדרש כזה" (קדמי הנ"ל, בעמ' 215). לפיכך, אין עוד ספק כי שקרי הנאשמים בחקירתם יכולים לשמש כתוספת ראייתית ברמת סיוע, שהיא אף גבוהה מן הרמה הנדרשת במקרה שלפנינו".

80. בטרם אעבור לגרסאותיהם הכבושות של הנאשמים שנמסרו לאחר כתב האישום, לא ניתן שלא

להתייחס לאמרות הנאשמים בעת חקירותיהם ושיש בהן כדי ללמד דבר או שניים על כל אחד מהם -

בהקשר לנאשם 1 אפנה לאמרתו לרנ"ג מזרחי, כאשר "הודיע" לו (למעשה איים) כי יטען שהמטרה "השתילה" את תעודת הזהות של הנאשם 2 בביתו.

בהקשר לנאשם 2 אפנה לאמרתו לרנ"ג מזרחי כי הוא אינו נוהג להודות אך בסופו של יום הוא יעשה "איחוד תיקים" (ת.21). מדובר בראשית הודיה, שגם בה יש לחזק את הראיות כנגדו.

אעיר, כי הנאשם 1 אישר במסגרת עדותו את דבריו לעיל לרנ"ג מזרחי (עמ' 78, שורה 27); ובהקשר לדברים שאמר הנאשם 2 - רנ"ג מזרחי כלל לא נחקר בחקירה נגדית בנדון על כל המשמעויות הנובעות מכך.

81. השתלשלות תשובות הנאשמים לכתב האישום מהווה המשך ישיר לקו בו בחרו הנאשמים

במהלך חקירתם במשטרה. מצופה היה כי גם אם בחרו הנאשמים לשתוק - מטעמים לגיטימיים - במסגרת חקירתם במשטרה, הרי שעם הגשת כתב האישום כנגדם ולאחר שנדרשה תשובתם לכתב האישום, תשובה זו תהיה מלאה. ואולם, הראינו לעיל כי גם כאשר התבקשו הנאשמים להשיב לכתב האישום הם המשיכו להסתיר ולשקר (אף לשיטתם) - הנאשם 1, במסגרת תשובתו מתאריך 29.1.17 אמנם טען לאליבי בזמן השוד, אך לא הזכיר ולו ברמז כי גרסתו - שתועלה רק דיון אחד לאחר מכן - אודות ה"התרמה" ולא נתן כל הסבר לטביעות האצבע שלו בדירת המתלוננת. הנאשם 2, במסגרת אותו דיון, עדיין החזיק בטענתו כי הוא כלל אינו מכיר את הנאשם 1 והוא אף הגדיל וטען כי הד.נ.א. על המגבת אינו שלו!

82. רק בתאריך 6.2.16 בפתח ישיבת ההוכחות העלו הנאשמים את גרסתם הכבושה (מדובר אם כן ב"כבישה כפולה") מה שלא מנע מכל אחד מהם להוסיף ולתבלה רק עת נחקר נגדית בפרשת ההגנה.

83. גרסאות הנאשמים הינן כה מופרכות וכה משוללות יסוד עד שקשה להתייחס אליהן ברצינות. חרף זאת אנסה לעשות כן תוך שאפנה לכך כי קביעת ממצאי מהימנות נעשית לא רק על בסיס הסימנים החיצוניים העולים מפניו ומתנועותיו של העד בזמן מתן העדות, אלא מדובר בתהליך לוגי, מושכל, בו מתבצע תהליך של השוואה בין הדברים, שהושמעו על-ידי העד, בחינת דברים אלו עם ראיות ועדויות אחרות ובחינת הדברים על-פי ההיגיון וניסיון החיים העומד לבית המשפט [ור' בהקשר זה את ס' 53 לפקודת הראיות; ע"פ 406/78, בשירי נ' מ"י, פ"ד לד(3), 393; ע"פ 949/80, שוהמי נ' מ"י, פ"ד לה (4), 62, 70).

84. כל אחד מהנאשמים הותיר רושם שלילי ביותר וניכר היה כי גרסאותיהם הינן גרסאות שאין בהן ולו גרם אחד של אמת. הייתי מגיע למסקנה זו גם אלמלא היתה מובאת במסגרת הראיות גרסת המתלוננת אליה אתייחס להלן (והנאשמים יכולים להודות רק למזלם הטוב שהמתלוננת זכתה להיחלץ מהאירוע שהסתיים אך בשוד .).

התייחסתי לעיל בהרחבה לדרך הארוכה והפתלתלה עד שכל אחד מהנאשמים מסר את גרסתו. תחילה שתקו ושקרו וגם בפתח משפטם בחרו שלא למסור את גרסתם.

זאת ועוד, גרסאות הנאשמים הינן, למעשה, גרסאות ה"מנותקות" האחת מהשניה. במילים אחרות, הנאשם

1 טען כי הגיע לדירת המתלוננת לבדו וכאשר הכניסה אותו מרצונה הוא נגע באופן תמים בדלתות המזנון בחדר השינה שלה; בעוד גרסת הנאשם 2 היתה כי הגיע לבדו בסמוך לגדר חצר דירת המתלוננת שם מצא את המגבת על הארץ ואותה הניח על הגדר.

85. גרסת הנאשם 1 הינה, כאמור, גרסת בדים. מדובר בגרסה כבושה ואיני נותן בה אמון כלל וכלל. כפי שצינתי לעיל ניכר היה בעדות הנאשם - בעיקר בחקירתו הנגדית - כי היא מומצאת על אתר. מדובר בגרסה אותה המציא הנאשם רק כדי למקם את עצמו באופן תמים בדירת המתלוננת. ואולם, גם אם אתאמץ ואניח, רק לצורך דיון זה, כי מאן דהוא אכן הגיע להתרים את המתלוננת, הרי שאין בגרסת הנאשם אף כל היגיון וזאת משום שאין זה מתקבל על הדעת שהמתלוננת תכניס את "המתרים" לחדר השינה שלה (הגם שהוא משמש אף כסלון) שכן ניתן היה להורות ל"מתרים" להמתין ליד פתח הדלת ולכל היותר להיכנס למטבח (המוביל לחדר השינה). יתרה מכך, תיאורו המאולץ של הנאשם כי בעת שהמתלוננת נותרה במטבח הוא פתח את דלתות המזנון כדי להחזיק בפסלונים שהוצבו שם, הינו הסבר מגוחך ושקרי כאחד. זאת ועוד, אפנה לכך כי הנאשם פתח שתי דלתות המזנון.

86. קיצורו של דבר, טביעות האצבע אותן הותיר הנאשם, מתיישבות באופן מלא עם תיאור המתלוננת כי בעת שהיא היתה על הארץ והוחזקה שם על ידי השודד מלא הגוף, חיטט השודד השני - שהיה בחדר השינה שלה - בכל רהיטיה וחפציה.

87. מעבר לנדרש אציין כי תיאורו של הנאשם 1 אודות ה"התרמה" היה כרוך יד ביד בהסברו אודות מגוריו אצל גרושת אביו, ליאורה איסקוב, שהתגוררה לדבריו בסמיכות למתלוננת. ואולם, אותה ליאורה כלל לא הובאה לעדות. ב"כ הנאשם טענה כי מדובר במי שסובלת מבעיות נפשיות ולכן היא לא הובאה לעדות, אך לא די בהעלאת טענות בעלמא שכאלה ומאליו יוצא כי גם אם קיימת דמות שכזו וגם אם היא סובלת מבעיות כאלה או אחרות, לא ניתן להסתפק בהסברים אלה.

אפנה בנדון למשמעות הראייתית בנוגע לאי הבאת ראיה רלוונטית כפי שהובאה, לדוגמה, בע"א 548/78 נועה שרון ואח' נ' יוסף לוי, פ"ד לה(1), 736, עמ' 762-763, שם צוינו הדברים הבאים:
"כלל הנקוט בידי בתי המשפט מימים ימימה, שמעמידים בעל-דין בחזקתו, שלא ימנע מביהמ"ש ראיה, שהיא לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראיה רלבנטית שהיא בהישג ידו, ואין לו לכך הסבר סביר, ניתן להסיק, שאילו הובאה הראיה, היתה פועלת נגדו. כלל זה מקובל ומושרש הן במשפטים אזרחיים והן במשפטים פליליים, וככל שהראיה יותר משמעותית, כן רשאי ביהמ"ש להסיק מאי-הצגתה מסקנות מכריעות יותר וקיצוניות יותר נגד מי שנמנע מהצגתה".

עוד ר' בהקשר זה האמור בע"פ 10715/08 ולס נ' מ"י, 1.9.09, פסקה 38.

88. גרסתו של הנאשם 2 היתה מופרכת אף יותר מזו של הנאשם 1. הלה טען כי בדרכו מהים הוא נתקל במגבת והניח אותה על גדר חצר המתלוננת - מדובר בגרסה שאינה מתקבלת על הדעת וזאת בשים לב לכך כי בעת הרלוונטית התגורר הנאשם בXXXXX. משכך, גם אם "נאָלץ" את כל נתוני המקרה באופן שאלה יכונו לטובת הנאשם, הנאשם לא הצליח להסביר מה גרם לו - לו אכן ביקש באחד מהימים טרם אירוע השוד להגיע לחוף הים - להצפין דווקא לחיפה וגם זאת בתחבורה ציבורית. רק במהלך חקירתו הנגדית העלה הסבר מופרך לפיו שמע שבחוף הים בחיפה ישנן בחורות יפות ולכן הגיע לחיפה. הנאשם לא הצליח להסביר את ההיגיון בהגעתו לחיפה דווקא בתחבורה ציבורית, במקום לחוף הקרוב יותר למקום מגוריו, ואף לא הצליח להסביר מדוע הגיע, לשיטתו, דווקא לחוף הים בשכונת "בת גלים" ולא לחוף אחר בחיפה. זאת ועוד, הנאשם לא הצליח להסביר היכן ירד, לשיטתו, מהאוטובוס שהביאו לחיפה. מעל הכל לא הצליח להסביר כיצד התגלגל בסופו של דבר לשביל גישה צדדי להולכי רגל

- שמואל אן ורק את דיירי X שלגביו ציינה המתלוננת כי "אף אחד לא עובר שם" (עמ' 43, שורה 29). אזכיר בהקשר האחרון, כי הנאשם אף הצביע על גדר חצר דירת המתלוננת כמקום שליידו מצא את המגבת. סיכומו של דבר, כלל הסברו של הנאשם היה שקרי וכוזב באופן מובהק וחד משמעי.
89. לא זו אף זו, ציינו כי גרסאות הנאשמים היו "בלתי תלויות" האחת בשניה, מה שמחזק באופן משמעותי ביותר (דבר שהינו מעבר לנדרש בעניינו) את ראיות המאשימה.
- במלים אחרות, גם אם היו מעלים הנאשמים גרסה אחידה אחת (לדוגמה, כי הגיעו יחדיו להתרים את המתלוננת), אזי לנוכח כלל הראיות הדבר לא היה מסייע בידם על פני הדברים, ואולם - וזה הדבר החשוב לעניינו בהקשר זה - העלאת גרסאות נפרדות שאין תלויות זו בזו, ובשים לב שאין מדובר בשני אנשים הזרים זה לזה, אלא בשני חברים משכבר בימים ש"במקרה" נמצאו ראיות פורנזיות הקושרות את שניהם באותה זירה - מוליכה למסקנה הבלתי נמנעת כי אין מדובר בניתוח ראיות מתחום המשפט הפלילי אלא בבחינת תיאוריות השאובות מתחום העל טבעי.
- אפנה בנדון לאמור בדנ"פ 3391/95 **בן ארי נ' מ"י**, פ"ד נא (2) 377 אשר יפה לעניינו, שם נאמר כי: "מעשה אל ודבר ה' אינם חזון נפרץ, וכאשר 'מעשי אל' (כנטען) באים בזה אחר זה בשרשרת של נסיבות שכל אחת מהן לעצמה מצביעה אל עבר אשמתו של הנאשם, נאמר אנו- כבני אנוש- כי יש להרשיע אותו וכי לא ניטע ספק סביר בלב. אכן, יד המקרה, מעשה אל, אצבע אלוהים, מחזה תעתועים, כאשר באים הם בזה אחר זה באותה מערכת עצמה, אין הם מצטרפים האחד אל רעהו, אלא כופלים הם אלה את אלה. כך הופכת מקריות לחוקיות וערכה של טענת תעתוע ממעל שואפת לאפס".
90. בשלב זה אתיחס למהימנות המתלוננת. לא בכדי התייחסות זו באה לאחר ההתייחסות לגרסאות הנאשמים שכן בנסיבות התיק דנן, גם אלמלא היתה מובאת עדות המתלוננת (ורק מזלם הטוב של הנאשמים ושל המתלוננת כמובן הוביל לכך כי כך הוא הדבר) הרי שדי היה בראיות שהובאו כדי להרשיעם.
91. ולגופו של עניין, הבאתי לעיל בהרחבה את גרסת המתלוננת. עצם השוד ופרטיו לא היו במחלוקת ומשכך לא נתעכב על כך בשנית. מה שחשוב לעניינו הוא כי גרסאותיהם הכבושות של הנאשמים הוצגו לראשונה למתלוננת רק לאחר שעלתה להעיד בבית המשפט.
- בטרם אתיחס לתגובת המתלוננת אציין כי חרף גילה המתקדם (ילידת 1929) מדובר באישה צלולה לחלוטין אשר תיארה בשפה ברורה וקולחת את שהתרחש. הדבר בא לידי ביטוי הן בהודעות שנגבו ממנה, ב"שחזור" מתועד הוידאו שנערך לה מספר ימים לאחר השוד וכן בעת עדותה בפניי.
- בהקשר לגרסת הנאשם 1 - המתלוננת עמדה על דעתה באופן חד משמעי ובלתי משתמע לשתי פנים כי מעולם לא הגיע לפתח ביתה מי שביקש להתרימה. המתלוננת אף הפנתה לאירוע אחד ויחיד במסגרתו הגיעה נערה בבקשת תרומה אך היא נותרה בפתח הדלת ולא נכנסה לדירתה. לעניין המגבת, המתלוננת כלל לא נשאלה בחקירה נגדית דבר (בדבר אפשרות כי המגבת הונחה על גדר החצר) והדבר כמובן עומד לחובת הנאשם 2.
- לעניין העובדה כי המתלוננת לא יכולה היתה לזהות את הנאשמים, איני רואה בכך נתון המסייע - בנסיבות העניין - לנאשמים. כפי שהסבירה המתלוננת, האירוע, וניתן להבינה, היה אירוע טראומתי. שניות ספורות לאחר שהמתלוננת פתחה את הדלת הוטלה המתלוננת ארצה ונשכבה על הארץ כאשר מגבת מכסה את פיה והשודד - הנאשם 2 - רוכן מעליה אולם פניה לא היו מופנות אליו. באותה עת הנאשם 1 היה במרבית הזמן בחדר השני. לכן, וחרף העובדה שהיא הבחינה לזמן קצר בשודדים, אך טבעי הוא לנוכח הסיטואציה בה היתה נתונה ומשום פרק הזמן הקצר יחסית בה יכולה היתה להבחין בפניהם של השודדים, שלא תוכל

לזהות את מי מהנאשמים.

92. חרף אי הזיהוי מצד המתלוננת את פניהם של השודדים, היא מסרה מספר נתונים התואמים את אלה של הנאשמים שבפנינו - ראשית, מבנה הגוף. המתלוננת מסרה כי זה שהפיל אותה לרצפה היה גדל גוף, כ 1.85 (בדומה לחוקר שגבה את עדותה); בעוד השני היה בעל מבנה גוף רזה יחסית ונמוך מהשני. מדובר בתיאור התואם את זה של הנאשמים. אכן, גילם של הנאשמים אינו תואם את תיאורה הראשוני של המתלוננת, אך אין מדובר בהפרש שנים של ממש. שנית, מסרה המתלוננת כי בעל מבנה הגוף ה"קטן" יותר, חבש לראשו כיפה - נתון התואם אף הוא את נוהגו של הנאשם 1 לחבוש כיפה לראשה. אכן, באחת מגרסאותיה ציינה המתלוננת כי מדובר במעין כיסוי ראש האופייני ברוסיה, אך לנוכח האמור לעיל (מהות האירוע, הלחץ בו היתה נתונה המתלוננת וכו') אין בכך לשנות את ה"שורה התחתונה" בדבר עצם קיומו של כיסוי ראש, מה גם שלמעשה, איננו יודעים בוודאות איזה סוג מדויק של כיסוי ראש חבש ביום הרלוונטי הנאשם 1 לראשו. שלישית, המתלוננת ציינה כי השודדים שוחחו עמה בשפה הרוסית - וגם נתון זה תואם לנאשמים, השולטים בשפה זו.

93. אוסיף, כי מחקר תקשורת שבצעו החוקרים העלה כי הטלפונים הסלולאריים של הנאשמים לא פעלו בשעות הרלוונטיות (ת/25, ת/65-67) והנאשמים לא סתרו נתון זה ולא הראו, למשל, כי במועד הרלוונטי הם (ולמעשה, הטלפונים בהם עשו שימוש) היו במקום אחר.

94. כאמור, הנאשמים טענו כי החקירה לא מוצתה בהקשר ל"קצה החוט" שנמסר על ידי פתחי מ"יעקב קבאב". בפרק "התפתחות החקירה" הפניתי לנתונים שהובאו בפני החוקרים בהקשר זה והפעולות שבוצעו על ידם. אני תמים דעים את עמדת המאשימה (עמ' 6 לסיכומיה) כי אותו "קצה חוט" היה מרוחק ביותר וחרף זאת נעשו מאמצים לאתר את שני המלווים של הילד שאושפז בבית החולים רמב"ם. עוד ציינה המאשימה כי משני סרטוני האבטחה שנתפסו (ממצלמת האבטחה של בית החולים רמב"ם - ת/38 ושל מצלמת האבטחה של "יעקב קבאב" שלא הוצג כראיה) לא עלו נתונים אודות חשודים שפריטיהם תואמים (אם מבחינת מבנה גוף ולבוש ואם מבחינת זמן) את השוד. נזכור, כפי שצוין לעיל, כי שתי המצלמות תיעדו צירים מרכזיים יחסית בשכונת בת גלים ועצם המצאות אנשים בשעות אלה אינה מעוררת חשד לכשעצמה. כמו כן, כאשר הגיעו פרטי המלווים, מעבר לכך שנתוניהם לא תאמו את אלה של השודדים, היו הנאשמים במעצר והראיות כנגדם היו כה מבוססות מבחינה כמותית ואיכותית עד כי לא היתה כל סיבה לחזור לאותו "קצה חוט" ספקולטיבי לעיל. אפנה בהקשר זה לכך כי את הטענה למחדלי חקירה (וכפי שצינתי, אני סבור כי בענייננו היו כאלה) יש לבחון אל מול כלל התשתית הראייתית שהונחה בפני בית המשפט. עוד נפסק כי כאשר קיימת תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם - במחדלי חקירה, כשלעצמם, אין כדי להביא לזיכויו של הנאשם (ע"פ 5386/05 **אלחורטי נ' מ"י**, 18.05.2006; ע"פ 216/16 **רדיאדה נ' מ"י**, 29.1.17).

95. כטענות חילופיות, העלו הנאשמים כי לא הוכחה עבירת קשירת הקשר; לא הוכחה עבירת תקיפת זקן וזאת משום שלא הוכח רכיב ה"חבלה של ממש" כנדרש בס' 368 (א) לחוק; וכן טען הנאשם 2 כי הנאשם 1 השפיע עליו לבצע עמו את השוד.

96. באשר לטענה כי לא הוכח שהנאשמים קשרו לשדוד את המתלוננת וזאת מהטעם שלא הובאו ראיות ישירות לקשירת קשר שכזה טרם השוד - מדובר בטענה שאין לקבל.

עבירת הקשר הינה עבירה עצמאית ונפרדת העומדת בפני עצמה והיא נשלמת ברגע שבו מתגבשת ההתחברות ועם השלמת ה"הסכם" בין הקושרים (ע"פ 330/85 **דוד נ' מ"י**, פ"ד מ(2) 29). נקבע לא פעם כי ניתן להוכיח את עובדת קיומו של הקשר הן בראיות ישירות והן בראיות נסיבתיות. עוד נקבע כי ניתן

להסיק אודות הקשר מעצם קיומו של האירוע לגביו קשרו הנאשמים - ובעניינו עצם קיומו של השוד (ע"פ 160/89 דג'אן נ' מ"י, פ"ד מה (4) 793; ע"פ 7555/11 פלוגי נ' מ"י, 18.7.12).

מכלל הנסיבות עולה בבירור כי הגעת הנאשמים לדירת המתלוננת לא היתה "אקראית" אלא תולדה של קשירת קשר ביניהם. אחזור ואפנה לכך כי הנאשמים הגיעו פעמיים לדירת המתלוננת - תחילה רק שוחחו אתה וכעבור זמן קצר ולאחר שהבינו, כך עולה, כי מדובר ב"טרף קל", חזרו לבצע את השוד. גם המשך מעשי הנאשמים, שהיו מתואמים ומחושבים ובוצעו תוך "חלוקת מטלות" מלמדים כי מדובר בתולדה של קשר ותכנון מראש.

97. הטענה כי לא הוכחה ה"חבלה של ממש" שנגרמה למתלוננת, דינה להידחות. "חבלה" מוגדרת (ס' 34 כד' לחוק) כ"מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים" בעוד "חבלה חמורה" (שלא נטען כי הנאשמים גרמו לה) מוגדרת כ"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים". בעניינו, נטען כאמור ל"חבלה של ממש" בלבד. החוק לא הגדיר מהי "חבלה של ממש" ועל פי הפסיקה מדובר בפגיעה "מוחשית" כלשהי ודי שגרמה למכאוב, להבדיל מפגיעה חסרת משמעות ונטולת ביטוי "מוחשי" (קדמי, על הדין בפלילים, מהדורת 2006, עמ' 1522). בעניינו מסרה המתלוננת כי השודד גדל הגוף (הנאשם 2) הפילה על הארץ והיא שכבה על צדה כאשר הנאשם 2 מעליה ורגלו מונחת על ירכה. המתלוננת מסרה (ת/30 עמ' 3 שורה 22) כי: "לא נפצעתי אך סובלת מכאבים בירך היכן שהוא שם את הרגל שלו חזק על ירך ימין ואני בהלם מוחלט וגם בפנים יש לי כאבים ואני מרגישה מעט נפוח בצד שמאל של הפנים וכאבי ראש כי הוא לחץ לי עם המגבת והיה קשה לי לנשום דרך הפה כי במגבת הוא סתם לי את הפה. .". המתלוננת אף הצביעה על חלקי הגוף שנותרו כואבים ימים לאחר האירוע ובתמונות שצולמו כ 10 ימים לאחר האירוע (ת/35) ניתן היה להבחין בהמטמות שהגם שאינן משמעותיות מבחינה חזותית, די בהן ובתיאורה לעיל של המתלוננת - שלא נסתר - כדי לקיים את דרישת ה"חבלה של ממש".

98. לענין טענת הנאשם 2 כי הנאשם 1 השפיע עליו לבצע עמו את השוד - מדובר בטענה שאין בה ממש. קשה היה להבין מטענה זו, שהועלתה בקצרה במסגרת הסיכומים (וגם זאת בקיצור נמרץ בס' 6.4 לסיכומים), על מה היא מבוססת ומה מהות הטענה מבחינה משפטית (כורח?). בכל מקרה, אין כל בסיס עובדתי או משפטי לטענה זו, ככל שהיא מכוונת לעצם קביעת האחריות הפלילית. ייתכן וב"כ הנאשם העלתה טענה זו על בסיס טענת אמו של הנאשם 2 כי היה נתון, באופן כללי, להשפעתו של הנאשם 1. בנוסף, הוגש בנדון דו"ח פסיכודיאגנוסטי (נ/2) משנת 2013 (קרי, לפני כ 4 שנים) וממנו עולה, על פני הדברים, כי הנאשם סובל מבעיות תפקודיות שונות. יחד עם זאת, אין בנתונים אלה כדי לבסס סייג מאחריות פלילית. הגם שנתתי אמון בעיקרי עדות אמו של הנאשם 2 (בעיקר בהקשר לעצם קיומו של הקשר של בנה עם הנאשם 1), היא אינה יכולה לבסס את המסקנה בדבר ה"השפעה" שהיתה, אם בכלל, לנאשם 1 על הנאשם 2 בהקשר לאירוע השוד שבעניינו. גם המסמך הרפואי לעיל אינו יכול לעשות זאת. מטבע הדברים שבכל מערכת יחסים, ובכלל זאת גם בין שני מבצעים בצוותא, ייתכן ואחד יהיה דומיננטי יותר והשני פחות. מכאן ועד העלאת טענה שבאה לשלול אחריות לביצוע עבירה המרחק רב, רב מאוד. זאת ועוד, טענות מעין אלה, ככל שהיתה להן תוחלת מראש בעניינו, היו צריכות לבא בראש ובראשונה מצד הנאשם עצמו, או בראיות חיצוניות של ממש ולעניין האירוע הנדון - אך אלה כאמור לא הובאו. משכך, דין טענה זו להידחות וכדי להקדים את המאוחר אציין כי גם לענין גזירת הדין ספק אם הראיות שהוזכרו לעיל, תוכלנה לסייע לנאשם מאותם טעמים ממש.

99. סוף דבר -

100. לעניין הנאשם 1 - אני מורה על הרשעתו בעבירות שיוחסו לו - קשירת קשר, לפי ס' 499 א(1) לחוק; שוד בנסיבות מחמירות, לפי ס' 402 (ב) +ס' 29 לחוק; ותקיפת זקן, לפי ס' 1368(א) +ס' 29 לחוק.

101. לעניין הנאשם 2 - אני קובע כי הוא ביצע את העבירות הבאות: קשירת קשר, לפי ס' 499 א(1) לחוק; שוד בנסיבות מחמירות, לפי ס' 402 (ב) +ס' 29 לחוק; ותקיפת זקן, לפי ס' 1368(א) +ס' 29 לחוק.

ניתנה והודעה היום, כ"ו אייר תשע"ז, 22 מאי 2017, במעמד הנוכחים.

יחיאל ליפשיץ, שופט